Sense fronteres

Storm Large, en ple xtasi, a Peralada Foto: MIQUEL GONZ ´EZ - SHOOTING.

“Bona nit, som els Pink Martini de Portland, Oregon, i estem molt contents de ser aquí.” Així va obrir Thomas Lauderdale, pianista i líder de Pink Martini, el seu concert de dissabte en el Festival Castell de Peralada, en un entranyable i accidentat català que va tornar a fer servir en diferents moments de la nit, llegint paraules que gairebé no enteníem, ni ell ni nosaltres, però que demostraven un encomiable esforç de comunicació, per fulminar de cop tots els tòpics sobre l'americà mitjà, que en té prou amb la seva llengua per anar pel món. De fet, Pink Martini és l'antítesi de tot això: un grup 100% cosmopolita, que en un sol concert pot fer servir “l'espanyol de Cuba” (Qué será, será, després de l'obertura amb Amado mío: de la passional Rita Hayworth a la càndida Doris Day), el francès (Joli garçon), l'italià (Una notte a Napoli), l'armeni (Ov sirun, sirun), el turc (Askim Bahardi), el romanès (Pana cand nu te iubeam) i el japonès, amb la impetuosa Zundoko Bushi per cortesia del gran cantant i sommelier Timothy Nishimoto, una de les principals veus solistes en un grup amb diversos recursos vocals, però on sempre té un especial protagonisme la veu femenina, que, com fa dos anys en la seva primera visita a Peralada, va tornar a ser la de la temperamental i molt sensual Storm Large (gran tempesta!), que es va alternant en gires i discos –ara en preparen un– amb l'original China Forbes.

És fàcil aplicar a Pink Martini etiquetes com ara camp o, com es diu ara, vintage, però en realitat l'orquestra de Portland té una visió moderna o fins i tot postmoderna de la música: molts dels seus referents estètics i musicals poden tenir 60 o 70 anys, però el glamur que ells busquen en el passat és només una coartada per fer música fresca i atemporal, sempre amb un sentit lúdic de l'existència: la formació original de 12 músics es va ampliar fins a 17 persones a l'escenari –gent del seu equip de gira, ballant i fent fotos, com guiris de vacances– mentre Brazil tancava la festa i culminava uns bisos que van incloure també Malagueña, amb castanyoles incloses, i una intimista Piensa en mí. No van tocar el seu èxit Sympathique (“Je ne veux pas travailler...”) però el públic no ho va tenir en compte i els va ovacionar.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 11-07-2016 Pàgina 41
-El Punt Avui. Barcelona 11-07-2016 Pàgina 29
-El Punt Avui. Camp i Ebre 11-07-2016 Pàgina 29
-El Punt Avui. Lleida 11-07-2016 Pàgina 29
-El Punt Avui. Maresme 11-07-2016 Pàgina 29
-El Punt Avui. Catalunya Central 11-07-2016 Pàgina 29

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/986450-sense-fronteres.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui